

I VÄNTAN PÅ OPERATION

Jag går i Vëntans tid och jag går vilse. Hittar inte in till mig själv, jag bara blundar och trycker huvudet allt längre ner i sanden. Jag väljer den enda väg som är möjlig och bäddar in mig i sorg. Sedan vänder jag ut och in på alla rädslor och klär av mig mina känslor – och på – medan tankarna skenar åt alla håll. Alltmedan tiden håller kvar mig i ett tomrum, där jag kan finnas men inte mer.

SJUTTON DAGAR. Jag bockar av dem likt rekryten. Och finner mig. Jag ställer mig på kö, ordnar in mig i landstingsledet och gör som alla andra. Min hjärna har smält under det hårda trycket. Ingen låter mig få veta att jag kan bli opererad någon annan stans. Inne i mig är det kaos och jag låter mig ledas, som en blind, mellan skären. Jag fryser, fast ute är det sommar och början på oktober.

Någon undrar:

- Hur är det att få cancer?

Andra säger:

- Det är nog inte så farligt.
- Nästan alla klarar sig.
- Nuförtiden är de så duktiga på att behandla cancer.
- Man vet aldrig, jag kan ju också få cancer.
- Vem som helst kan ju bli överkörd och dö.

Sluta, vill jag skrika, fattar ni ingenting.

I stället borstar jag av mig allt smolk och kliver in i min skans. Där hör jag pilarna studsa mot muren. Därinne hukar jag i mörkret och slickar mina sår, där vaggas min sorg och vyssjar min blödande själ. Jag håller hårt om mig själv och bygger en hel armé av klara tankar. Nu börjar jag sortera och sätta gränser. Måste värna om mig själv och min tid.

De flesta vet inte mycket om cancer, om olika typer av tumörer eller om överlevnadschanser. De vet inte heller att det rör sig tämligen lite på cancerfronten. Allmänt sett. De har ingen aning om vad prognosen är för den värsta sortens bröstcancer (om den är spridd). Att den är tämligen usel. De har förmodligen hört att de flesta klarar sig. Men det är inte riktigt sant. Tioårsöverlevnaden för hela gruppen kvinnor med bröstcancer är cirka 79 procent idag: tjugo av hundra kvinnor dör. Det är många och döden slår blint. Ibland överlever någon mot alla odds – eller tvärtom. Och statistik är statistik, inget jag kan vila mig mot.

Det enda jag vet är att min kropp bär på en hemlighet, att den är en osäker hemvist utanför min kontroll. Och för mig är bröstcancerdöden verklig: Eva, Dagny, och norska Janne finns inte mer. Eva följde jag till det skrämmande slutet.

Det enda jag vill är att någon ska bry sig, ta mig i famnen och hålla hårt om mig. Tomma ord skapar bara ytor mellan mig och omgivningen. Någon gång lägger jag på luren. Jag börjar inse hur kallt det kan vara i cancerriket. Det är jobbigt med någon som är sjuk.

OKTOBER. Ännu en tur till Mölndal.

– Jag ser att du har haft borrelia, säger narkosdoktorn.

– Nej, det har jag inte, du måste ha fel journal, säger jag. Det har han förstås inte. Narkosdoktorn är trevlig och vi pratar en stund. Jag berättar att jag alltid tror att jag ska dö när jag blir sövd, att hjärtat ska stanna. Säger också att jag har opererats ett par gånger tidigare, senast 2003.

Då trodde man att jag hade en tumör i det vänstra bröstet och tog ut en tårtbit. Idag syns det knappt.

Dagen före operation. Till Mölndal igen. Väl där ska jag transporterats till SU för att få en spruta med något blått rakt i bröstet. Två körtlar ska plockas ut under operationen och skickas iväg för analys. Två blåfärgade.

Vi är flera i transporten. Jag är sist. Ny väntan. Det visar sig att personalen har glömt bort mig. Jag gråter och trotsar mobilförbudsskylten. Ringer Hans som är i huset, han kommer ner.